

Et menneske består af mange dele

Selv den journalist der har vendt ryggen til den nuancerede og objektivitetsstræbende journalistik og i stedet er blevet forvrængningskunstner i et prestigefyldt og vellønnet spindoktor job, må skrive under på, at nedenstående 8 udsagn kan placeres i en såkaldt journalistisk "fakta boks" vedrørende den politiske kultur i Danmark:

1. De sidste 25 år er en politisk strømning vokset frem i Danmark, hvis gennemslagskraft *i vid udstrækning* beror på at vedligeholde og forstørre befolkningens mistro og modvilje mod indvandrere og flygtninge, især fremmede mennesker med muslimsk baggrund.
2. Denne politiske strømning er *i særlig grad* fastholdt i et politisk parti, hvis politikere *i overvældende grad* har udtalt sig i generaliserende negative stereotyper, fordømmende, fordomsfuldt, nedgørende, hånlige og afstands tagende om fremmede befolkningsgrupper – i særlig grad muslimer.
3. I fem valgkampe i træk har stramninger og en negativ diskurs om de fremmede *i høj grad* været en afgørende brik for de fleste politiske partier i kampen om den politiske magt i Danmark.
4. Titusinder af mennesker, voksne og børn, har levet og er opvokset i en kulturel atmosfære, hvor de og deres familier *i overvældende grad* har været udsat for en daglig nedgørende og negativ offentlig omtale.
5. Et levende symbol på denne fremmedfjendske politiske strømning er nu blevet tildelt en af de mest ærefulde poster i det danske demokrati: rollen som formand for Folketinget.
6. Jævnfør den anerkendte viden om massemediers potentielle indflydelse på mange almindelige menneskers tankegang, er det *en rimelig antagelse*, at ovenstående har medført, at flere og flere mennesker automatisk associerer negativt, fordømmende, frygtsomt og nedgørende om fremmede folkeslags ophold i Danmark, i særdeleshed mennesker med en muslimsk tro.
7. Der er en overvejende stor sandsynlighed for, at disse tankestrømninger vil blive italesat og spille en afgørende rolle i kampen om magten ved det næste folketingsvalg.
8. Det er ikke utænkeligt, at det parti der symboliserer denne tankegang efter næste folketingsvalg kan komme i regering, hvis det kan medføre at andre partier kan få regeringsmagten.

Når man forlader fakta boksens snævre, kølige rum og varmen strømmer tilbage i både krop og sjæl kan man ikke lade være med *at mene noget*, men det er som bekendt en hel anden sag. Nogle vil således mene, at det alt sammen er sandt og i øvrigt er ganske udmærket.

Andre vil mene, at de 8 udsagn er faktisk korrekte og et bevis på, at store dele af den herskende politiske magtelite i den hensynsløse kamp om magten, udviser og går forrest i legitimeringen af en primitiv og moralsk usselhed, som så mange gange før i kulturhistorien har kastet en skamplet på menneskeheden.

”Ja, ja”, vil en og anden politiker sige, ” jeg synes også det er frastødende, men i kampen om den politiske magt må man være villig til at få beskidte hænder og det forstår du måske ikke”? Ak jo. Det er ikke misundelsesværdigt at være med i det politiske spil, men indvendingen giver anledning til at associere til en sentens fra Tolstojs sidste roman ”Khadzji-Murat”, hvor generalguvernør Bibikovs tilslutning til en ordre fra Kejser Nikolaj får følgende ord med på vejen:

”At være uenig i Nikolajs dispositioner betød at han ville miste hele den strålende position han havde brugt fyrré år på at opnå, og som han havde fordel af. Og derfor bøjede han ydmygt sit sorthårede, grånende hoved som tegn på sin ydmyghed og parathed til at udføre en grusom, vanvittig og uærlig højere vilje”.

”Kom ned fra det høje moralske elfenbenstårn”, vil andre sige, ”kritikere af den behårde politiske retorik er naive, godhjertede og kulturrelativistiske mennesker, der ikke vil tage ansvar for de problemer, som tilstrømningen af mennesker fra fremmede kulturkredse stiller vores samfund overfor”.

En sådan anklage er en hyppig set klichéfyldt forvrængning. For at undgå misforståelser skal det vel siges, at man udmærket kan tilslutte sig modstandskampen mod ovennævnte strømninger og samtidig fastholde sin behårde realisme, sin nøgternhed og vilje til at forholde sig nuanceret til den globaliserede verdens problemstillinger. Herunder fx tilslutte sig opfattelsen af, at der af mange grunde er grænser for hvor mange immigranter og flygtninge et land kan bære, at ubehagelige tiltag og restriktioner er nødvendige, at det er påkrævet, rationelt og rimeligt, i den åbne demokratiske debat at give højlydt udtryk for, at der er visse kulturelle praksisformer, som man inderligt tager afstand fra, og at ansvarlige politikere må tage bestik af verdens beskaffenhed og endda anerkende, at krigsførelse og skånselsløs udslettelse af vanvittige og hensynsløse grupperinger er en del af menneskelivets beklagelige nødvendighed.

En tredje person, der anerkender de 8 udsagns sandhedsværdi og tillige finder dem upåklagelige, vil anklagende sige, at kritikere af denne nye politiske korrekthed hæver sig op over andre mennesker. ”I opfatter jer selv som ”de gode” og mener I er bedre mennesker end os”.

Denne anklage kan også afvises. Et menneske består af mange dele. Vi er sammensatte væsener. En mørk plet farver ikke hele sjælen sort.

At nå til konkluderende generelle domme om andre mennesker på baggrund af iagttagne enkelttræk er en fejlslutning, der strider mod den komplicerede sandhed. Det er netop hele pointen. Udlændinge- og Integrationsministeren og folketingets forkvinde kan på nogle måder være mere retskafne, forstandige, ærlige og værdifulde for samfundet, end den politiske aktivist, der med rette angriber dem for deres fordomsfulde og nedgørende retorik om flygtninge og indvandrere.

Den pluralistiske verdens- og menneskeforståelse betyder til gengæld også, at den muslimsk troende kvinde, der tildækker sit hoved med et slør, i nogle henseender kan være et klogere, smukkere og varmere menneske, end både ”integrationsministeren” og folketingets formand. Ligesom den stærkt troende muslimske mand med skægvækst, der stilfærdigt mumler Allahu Akbar idet han rejser sig fra sit bedetæppe, efter han i sin bøn har bedt om styrke til at klare livets sorger, kan være et mildere, mere begavet og mere fredselskende menneske, end en politisk talsmand for en negativt generaliserende muslimkritisk politisk bevægelse.

Den romerske filosof Seneca har sagt: *”Hvor megen fortræd kan privatmænds grusomhed volde; men kejserens raseri er krig”*. Inspireret heraf kan man sige, at almindelige borgeres diskriminerende eller fremmedfjendtlige holdninger og udsagn gør megen fortræd. Men når et samfunds magtelite forsøger at opnå og bibeholde magten via en direkte eller indirekte legitimation af selvsamme gerningers og tankeganges tilstedeværelse, er vejen banet for et større onde.

”Populisme” betyder mange ting, så det fænomen kan der skrives mange interessante bøger om, men en helt central del-definition henviser til, at ordet dækker over en bestræbelse på *at forenkle komplicerede og vanskeligt forståelige samfundsforhold*. Når populismen parrer sig med negative fordomme om fremmede kulturer, mennesker og trosretninger er verden svanger med en nedslående fremtid. Det er da på tide at komme i hu, at mennesket kan være et tolerant, åbensindet, generøst og næstekærligt væsen, men også rummer dispositioner til at være et egoistisk, hensynsløst, nedrigt, vildt og grusomt dyr. Den regerende magt har, mere end nogen andre, et tungt ansvar for ikke at fodre sidstnævnte tilbøjelighed.